

Denisov proti Ukrajině, rozsudek velkého senátu ze dne 25. 9. 2018

Stěžovatel: Denisov

Žalovaný stát: Ukrajina

Číslo stížnosti: 76639/11

Datum: 25.09.2018

Článek Úmluvy: čl. 1 Protokolu č. 1
čl. 6 odst. 1
čl. 8

Rozhodovací formace: Velký senát

Soud: Evropský soud pro lidská práva

Hesla: disciplinární/kárné řízení, justice, nezávislost a nestrannost, řízení v pracovních věcech, soudci, spravedlivý proces

Český právní řád: čl. 7, 10, 36 Listiny základních práv a svobod
zákon č. 6/2012 Sb., o soudech, soudcích, přísedících a státní správě soudů a o změně některých dalších zákonů (zákon o soudech a soudcích)
zákon č. 7/2002 Sb., o řízení ve věcech soudců, státních zástupců a soudních exekutorů

Významnost: 1

Autorský komentář:

Předkládané rozhodnutí Evropského soudu pro lidská práva (dále také „Soud“) je vedle věci Baka proti Maďarsku, stížnost č. 20261/12, dalším příspěvkem k otázce odvolatelnosti funkcionáře soudu a regulérnosti procesu, který k takovému výsledku vede. Soud shledal porušení práva na spravedlivý proces, neboť orgán rozhodující o odvolání stěžovatele nesplňoval záruky nezávislosti a nestrannosti, které musí být garantovány v signatářských státech Evropské úmluvy o lidských právech. Soud se s připomenutím závěrů vyjádřených ve věci Oleksandr Volkov proti Ukrajině, stížnost č. 21722/11, 9. 1. 2013, znovu podrobně vyjádřil k personálnímu obsazení kárných senátů, které shodně jako ve věci Oleksandr Volkov proti Ukrajině i zde vykazovaly shodné strukturální nedostatky, navíc podpořené zdáním osobní podjatosti, kdy jeden ze soudců kárného senátu sehrál na počátku, jakožto předseda Rady soudců správních soudů, roli v předběžném prošetřování věci a podílel se na podání návrhu na zahájení řízení o odvolání stěžovatele. Závěry zde vyslovené jsou cenné zejména při úvaze, jakým způsobem musí být nastaven spravedlivý systém odvolávání soudců, aby současně nedocházelo k zpochybnění zásadní teze, že nezávislé soudnictví je podmínkou demokratického právního státu, neboť jen nezávislé soudy mohou chránit jednotlivce před silnější státní mocí.

SKUTKOVÝ STAV

Stěžovatel je kariérní soudce, který byl v roce 2005 jmenován soudcem Odvolacího správního soudu v Kyjevě a v roce 2009 byl jmenován na dobu pěti let do funkce jeho předsedy.

V roce 2011 samosprávný soudcovský orgán Rada soudců odvolacích správních soudů provedl šetření, z nějž vyplynuly jisté nedostatky ve fungování Odvolacího soudu v Kyjevě. Soudce K., který byl členem rady, která šetření provedla, podal návrh na odvolání stěžovatele z funkce předsedy soudu.

Téhož roku proběhlo v nepřítomnosti stěžovatele řízení před Vysokou soudní radou (dále jen „VSR“). VSR uzavřela, že šetření prokázalo ve fungování odvolacího soudu zásadní nedostatky a pochybení a že zde docházelo k porušování zásad fungování a organizace justice, přičemž tato selhání připisovala právě stěžovateli. VSR následně rozhodla o odvolání stěžovatele, a to čtrnácti hlasy ku čtyřem. Mezi členy VSR rozhodujícími ve věci disciplinárního provinění stěžovatele byli čtyři soudci, z nichž jeden byl soudce K., který podal podnět k zahájení řízení.

Stěžovatel napadl rozhodnutí před Vrchním správním soudem (dále jen „VSS“) a uvedl, že rozhodnutí VSR bylo nezákonné a nedůvodné. Zdůrazňoval přitom, že VSR nesplňuje požadavek nezávislosti a nestrannosti zakotvený v čl. 6 Úmluvy. Dále se domáhal též odškodnění za snížení platu po dobu jeho zbavení funkce předsedy soudu. VSS nejprve odmítl stěžovatelovo odvolání v části, v níž se domáhal odškodnění, neboť měl za to, že nemá pravomoc v této věci rozhodnout. Následně odmítl též stěžovatelovy námitky týkající se jeho odvolání. VSS dospěl k závěru, že rozhodnutí VSR neporušuje ukrajinskou Ústavu ani zákony, a je proto zákonné.

Stěžovatel nadále pracoval jako soudce odvolacího soudu až do roku 2013, kdy rezignoval krátce před dosažením důchodového věku.

PRAVNÍ POSOUZENÍ

1. K TVRZENÉMU PORUŠENÍ ČLÁNKU 6 Odstavec 1 ÚMLUVY
2. Stěžovatel namítal podle čl. 6 odst. 1 Úmluvy, že řízení před VSR a VSS týkající se jeho odvolání z funkce předsedy Odvolacího správního soudu v Kyjevě nebylo v souladu s požadavky na nezávislost a nestrannost. Dále si též stěžoval, že VSS dostatečně nepřezkoumal jeho případ, čímž porušil jeho právo na přístup k soudu.
3. Rozhodná část čl. 6 odst. 1 stanoví, že:

„Každý má právo na to, aby jeho záležitost byla spravedlivě (...) projednána nezávislým a nestranným soudem zřízeným zákonem, který rozhodne o jeho občanských právech nebo závazcích nebo o oprávněnosti jakéhokoli trestního obvinění proti němu.“

1. Přípustnost
2. Podání stran
3. S odkazem na principy vyslovené v případě Vilho Eskelinen a ostatní proti Finsku ([VS], stížnost č. 63235/00, 19. 4. 2007, § 62) stěžovatel tvrdí, že se na jeho případ aplikuje civilní rovina čl. 6 odst. 1 Úmluvy. Národní právo výslovně nevyklučovalo přístup k soudu: jeho případ byl přezkoumán VSR, jež vykonává soudní funkci, a následně též VSS, běžným soudem fungujícím v rámci národního soudního systému. Z toho plyne, že domácí právo nevyklučuje v takových případech přístup k soudu, a proto první krok testu stanoveného ve věci Vilho Eskelinen a ostatní nebyl naplněn. Nadto stěžovateli jeho odvolání z funkce způsobilo finanční ztrátu s ohledem na degradaci jeho postavení. Ve své původní stížnosti stěžovatel uvedl, že čl. 6 byl v jeho věci aplikovatelný také ve své trestní části. Nicméně ve svém pozdějším podání velkému senátu uvedl, že aplikovatelnost čl. 6 je v jeho věci omezena výhradně na jeho civilní část.
4. Vláda uvedla, že civilní rovina čl. 6 nemůže být aplikována, neboť zde není žádné právo soukromoprávní povahy, o které by se v této věci jednalo. Spor byl veden výhradně na úrovni veřejného práva, a pokud jde o nárok na náhradu majetkové újmy uplatněný stěžovatelem, šlo

o nízkou částku (viz § 22 výše), která pro něj nemůže představovat podstatnou újmu. Z těchto důvodů vláda uvedla, že předložená stížnost je *ratione materiae* neslučitelná s Úmluvou.

(...)

3. Hodnocení Soudu

4. Strany se shodují na tom, že čl. 6 odst. 1 nelze v předmětné věci aplikovat v jeho trestní rovině. Řízení se vskutku netýkalo stanovení trestní sankce a trestní rovina článku se proto neaplikuje (viz obdobně Oleksandr Volkov proti Ukrajině, stížnost č. 21722/11, 9. 1. 2013, § 93-95).
5. a) Obecné předpoklady aplikace civilní roviny čl. 6 odst. 1

(i) Rozhodné principy

44. Aby bylo lze aplikovat čl. 6 § 1 v jeho „civilní“ rovině, musí existovat „spor“ ohledně „práva“, jehož existence v domácím právním řádu není vyloučena, nehledě na to, zda je takové právo chráněno Úmluvou. Spor musí být opravdový a závažný, může se týkat nejen samotné existence práva, ale též jeho rozsahu a způsobu výkonu, a konečně výsledek sporného řízení musí být přímo rozhodný pro předmětné právo; pro aplikaci čl. 6 odst. 1 tedy nepostačí, pokud je zde pouhá souvislost nebo nepřímý následek (viz, mimo jiné, Boulois proti Lucembursku [VS], č. 37575/04, 3. 4. 2012, § 90; Bochan proti Ukrajině č. 2 [VS], č. 22251/08, 5. 2. 2015, § 42; Lupeni Greek Catholic Parish a ostatní proti Rumunsku [VS], č. 76943/11, 29. 11. 2016, § 71; Regner proti České republice [VS], č. 35289/11, 19. 9. 2017, § 99).
45. Článek 6 odst. 1 nezaručuje žádný konkrétní obsah „práv a povinností“ zakotvených v hmotněprávních předpisech členských států; Soud nemůže prostřednictvím výkladu čl. 6 odst. 1 vytvářet substantivní práva, která nemají právní základ v předmětném státě (viz například Roche proti Spojenému království [VS], č. 32555/96, 19. 10. 2005, § 117). Výchozím bodem je tedy ustanovení národního právního řádu a jeho výklad národními soudy (ibid., § 120; viz též Károly Nagy proti Maďarsku [VS], č. 56665/09, 14. 9. 2017, § 62; Regner, cit. výše, § 100). Soud by musel mít silné důvody, aby se odchýlil od závěru národních soudů o tom, zda v domácím právním řádu existuje předmětné právo (viz Károly Nagy, cit. výše, § 62).
46. Jakkoliv tedy Úmluva nezaručuje právo vykonávat veřejnou funkci ve správě justice [viz Dzhidzheva-Trendafilova proti Bulharsku (dec), č. 12628/09, 9. 10. 2012, § 38; a Harabin proti Slovensku (dec), č. 62584/00, 29. 6. 2004], může takové právo plynout z domácího právního řádu. In Regner (cit. výše) Soud zdůraznil, že nemůže být pochyb o tom, že o existenci práva ve smyslu čl. 6 odst. 1 Úmluvy nemůže být pochyb tehdy, je-li substantivní právo zakotvené v domácím právním řádu doprovázeno procesním právem domáhat se takového práva před soudem. Skutečnost, že znění právní normy připouští určité uvážení, sama o sobě nevyklučuje existenci práva. Článek 6 se tedy aplikuje i tehdy, je-li výsledkem soudního uvážení zásah do stěžovatelova práva (ibid., § 102). V některých případech národní právní řád, jakkoliv nutně přímo nestanoví, že má jednotlivec určité subjektivní právo, přiznává jednotlivci právo na přezkum jím uplatněného nároku; mezi tyto situace patří případy týkající se rozhodování o tom, zda přijaté rozhodnutí bylo arbitrární, nebo přijaté *ultra vires*, nebo zda došlo k procesním pochybením. Tak je tomu v případě některých rozhodnutí přijatých na základě čisté diskreční pravomoci přiznat nebo nepřiznat jednotlivci určité zvýhodnění nebo výsadu, má-li tato osoba právo nechat takové rozhodnutí přezkoumat soudy, které, dospějí-li k závěru, že rozhodnutí je nezákonné, mohou je odstranit. I v těchto případech je čl. 6 § 1 Úmluvy aplikovatelný, a to za podmínky, že jsou-li předmětné zvýhodnění či výsada přiznány, zakládají právo v soukromoprávní rovině (ibid., § 105). Jakkoliv přístup k zaměstnání či funkci může představovat ve svém principu *privilegium*, které není právně vymahatelné, řečené neplatí o pokračování zaměstnaneckého poměru nebo o podmínkách, za nichž je zaměstnání vykonáváno (ibid., § 117). Ve věci Baka tak Soud například uznal právo předsedy Nejvyššího soudu vykonávat svou funkci po dobu plných šesti let, na které byl podle maďarského práva jmenován

(viz Baka, cit. výše, § 107-111).

(ii) Aplikace principů v projednávané věci

47. Soud v první řadě shledává, že aplikuje-li tyto principy na projednávanou věc, lze konstatovat existenci „sporů“ o výkon práva vykonávat funkci předsedy soudu. Pokud jde o to, zda existuje alespoň hájitelné tvrzení o tom, že takové „právo“ je stanoveno národním právním řádem, je třeba vyzdvihnout, že stěžovatel byl do funkce předsedy Odvolacího správního soudu v Kyjevě jmenován na dobu pěti let (viz § 13 výše) a jeho jmenování do příslušného úřadu nebylo na národní úrovni zpochybňováno. Stěžovatel dostával za výkon funkce předsedy soudu odměnu a jeho odvolání z funkce bylo podmíněno určitými hmotněprávními a procesními podmínkami. Ve světle výše uvedeného a s ohledem na skutečnost, že mezi stranami nebyla existence předmětného práva rozporována, není důvod pochybovat o tom, že právo stěžovatele vykonávat uvedenou funkci bylo stanoveno národním právním řádem. Navzdory jeho jmenování na pět let, právo stěžovatele vykonávat funkci předsedy soudu bylo později omezeno skutečností, že dosáhl v roce 2013, tedy před skončením svého mandátu, důchodového věku (viz čl. 126 Ústavy citované v § 26 výše).
48. Soud dále shledává, že spor mezi stranami byl skutečný, pokud jde o otázku, zda může stěžovatel i nadále vykonávat svou funkci. Nadto byl tento spor také závažný, a to s přihlédnutím k roli předsedy soudu (viz čl. 29 zákona o soudech a soudcích citovaný v § 28 výše) a s přihlédnutím k přímým finančním důsledkům, které pro stěžovatele plynou z jeho odvolání z funkce. V tomto směru se jeví jako nepřesvědčivý argument vlády, že snížení mzdy bylo pro stěžovatele nepodstatné. Nárok uplatněný stěžovatelem před národními soudy byl omezen na krátké období (viz § 22 výše), které v té době již uplynulo, neboť hlavním cílem jím uplatněného prostředku bylo znovudosazení do funkce předsedy soudu. Nicméně finanční následky byly nikoliv nepodstatné z pohledu zbývající doby, po kterou měl stěžovatel funkci nadále zastávat.
49. Konečně spor byl také „přímo rozhodný“ pro předmětné právo, neboť vedl k předčasnému ukončení výkonu tohoto práva stěžovatelem.
50. b) K „soukromoprávní“ povaze sporného práva
51. Vláda popírala aplikovatelnost čl. 6 s odůvodněním, že spor byl veden v rovině veřejného práva, a nejednalo se tedy o žádné právo „soukromoprávní“ povahy.

(i) Relevantní principy

51. V této souvislosti je třeba uvést, že rozsah pojmu „soukromoprávní“ použitý v čl. 6 není omezen přímým předmětem sporu. Soud naopak přijal širší přístup, podle nějž „soukromoprávní“ rovina pokrývá případy, které mohou mít přímý a podstatný vliv na majetková a nemajetková práva jednotlivce. Touto optikou pak Soud aplikoval soukromoprávní rovinu čl. 6 na celou řadu sporů, které byly podle národního právního řádu veřejnoprávní povahy. Mezi tyto případy patří spory o právo vykonávat určitou profesi (viz *Le Compte, Van Leuven a De Mezure* proti Belgii, č. 6878/75 a 7238/75, 23. 6. 1981, § 47-48; *Philis* proti Řecku č. 2, č. 19773/92, 27. 6. 1997, § 45), spory o právo na příznivé zdravotní prostředí (viz *Taşkin* a ostatní proti Turecku, č. 46117/99, 10. 1. 2004, § 133), podmínky zadržení vězňů (viz *Ganci* proti Itálii, č. 41576/98, 30. 10. 2003, § 25; *Enea* proti Itálii [VS], č. 74912/01, 17. 9. 2009, § 103), o právo na přístup k dokumentaci vyšetřování (viz *Savitsky* proti Ukrajině, č. 38773/05, 26. 7. 2012, § 143-145), spory o neprovedení záznamu o odsouzení v rejstříku trestů (viz *Alexandre* proti Portugalsku, č. 33197/09, 20. 11. 2012, § 54-55), řízení o nahrazení vazby mírnějším preventivním opatřením (viz *De Tommaso* proti Itálii [VS], č. 43395/09, 23. 2. 2017, § 154) a odvolání bezpečnostní prověrky civilního úředníka na Ministerstvu obrany (viz *Regner*, cit. výše, § 113-127).
52. Kromě vlivu výše nastíněného vývoje judikatury byl rozsah „soukromoprávní“ roviny výrazně

rozšířen ve vztahu ke sporům týkajícím se zaměstnání ve veřejné správě, tedy oblasti, jež je přímo rozhodná v projednávané věci. Ve věci Vilho Eskelinen a ostatní (cit. výše) Soud s přihlédnutím ke stavu věcí ve smluvním státě a ve světle zachování stejných podmínek pro zaměstnance ve státní správě a zaměstnance v soukromé sféře, zakotvil presumpci, že se čl. 6 aplikuje na „běžné pracovní právní spory“ mezi civilními úředníky a státem a že je na vládě, aby prokázala, že civilní úředník neměl právo na přístup k soudu podle národního práva a že takové vyloučení práv podle čl. 6 bylo odůvodněné (ibid., § 62). Na základě principů stanovených ve věci Vilho Eskelinen a ostatní byl čl. 6 aplikován na zaměstnanecké spory soudců, kteří byli odvoláni z funkce (viz například Oleksandr Volkov, cit. výše, § 91 a 96; Kulykov a ostatní proti Ukrajině, č. 5114/09 a 17 dalších stížností, 19. 1. 2017, § 118 a 132; Sturua proti Gruzii, č. 45729/05, 28. 3. 2017, § 27; Kamenos proti Kypru, č. 147/07, 31. 10. 2017, § 88), na jejich odvolání ze související pozice, aniž by byly dotčeny jejich povinnosti jakožto soudců (viz Baka, cit. výše, § 34 a 107-111) nebo jejichž výkon funkce byl pozastaven (viz Paula proti Slovensku, č. 33392/12, 23. 5. 2017, § 34). Dále byl tento článek také aplikován na zaměstnanecké spory úředníků, kteří přišli o příspěvek na výkon funkce ve vzdálené oblasti, který představoval zvláštní příplatek ke mzdě (viz Vilho Eskelinen, cit. výše, § 40-41), nebo kteří byli proti své vůli přeloženi k výkonu jiné funkce s nižším finančním ohodnocením (viz Zalli proti Albánii, č. 52531/07, 8. 2. 2011; a Ohneberg proti Rakousku, č. 10781/08, 18. 9. 2012). Nadto ve věci Bayer proti Německu (č. 8453/04, 16. 7. 2009), která se týkala odvolání z funkce státem placeného soudního úředníka v návaznosti na disciplinární řízení, Soud shledal, že spory o „platy, příplatky a podobné nároky“ jsou pouhým demonstrativním výčtem příkladů „běžných pracovní právních sporů“, na které se čl. 6 v principu vždy aplikuje v souladu s testem Vilho Eskelinen (ibid., § 38; viz též Regner, cit. výše, § 108).

(ii) Aplikace principů v projednávané věci

53. Ve světle výše uvedených principů není argument vlády, že čl. 6 odst. 1 se neaplikuje pouze z důvodu, že předmětný spor je veřejnoprávní povahy, a tedy nejde o žádné právo „soukromoprávní“ povahy, přesvědčivý. Jak bylo výše vysvětleno, i tehdy, pokud se jedná o veřejnoprávní spor, může být ve hře soukromoprávní rovina, převažují-li soukromoprávní aspekty sporu nad aspekty veřejnoprávními ve světle přímých dopadů na majetková a nemajetková práva soukromoprávní povahy. Nadto Soud následuje kritéria stanovená ve věci Vilho Eskelinen a ostatní a aplikuje obecnou presumpci, že přímé dopady na práva soukromoprávní povahy existují v případě všech „běžných pracovní právních sporů“ týkajících se členů veřejné služby včetně soudců (ibid., § 62 a Baka, cit. výše, § 104).
54. V projednávané věci jde přitom právě o „běžný pracovní právní spor“, a to zejména s ohledem na to, že přímo ovlivnil (i) rozsah práce vykonávané stěžovatelem jako zaměstnancem a (ii) jeho odměnu, která je součástí jeho zaměstnaneckého poměru (srov. Ohneberg, cit. výše, § 25). S přihlédnutím k těmto dvěma aspektům nelze pochybovat, že daný případ vykazuje „soukromoprávní“ prvky, a to v míře dostatečné, aby byla „soukromoprávní“ rovina čl. 6 ve hře.
55. Pokud Soud dále aplikuje test Vilho Eskelinen, pak konstatuje, že domácí právo umožňuje přístup k soudu v případech sporů týkajících se odvolání z administrativní pozice v rámci justice. S ohledem na to se čl. 6 aplikuje ve své soukromoprávní rovině.
56. Z toho plyne, že námitka vlády týkající se neaplikovatelnosti čl. 6 odst. 1 Úmluvy v projednávané věci musí být odmítnuta.
57. Soud dále poznamenává, že námitka stěžovatele není ani zjevně neopodstatněná ve smyslu čl. 35 odst. 3 písm. a) Úmluvy. A není ani nepřijatelná z žádného jiného důvodu. Musí být tedy prohlášena za přijatelnou.
58. Ve věci samé

(...)

2. Hodnocení Soudu
3. a) Obecné principy týkající se požadavku na „nezávislý a nestranný soud“ ve fázi prvního rozhodování o případu a ve fázi jeho přezkumu
4. Pokud jde o stanovení, zda může být určitý orgán považován za nezávislý - a to zejména na výkonné moci a stranách sporu - Soud se v minulosti zabýval zejména takovými faktory, jako je způsob výběru jeho členů, délka jejich mandátu, existence záruk proti vnějšímu tlaku, a otázkou, zda se orgán jeví jako nezávislý (viz Maktouf a Damjanović proti Bosně a Hercegovině [VS], č. 2312/08 a 34179/08, § 49 a tam citovaná rozhodnutí).
5. Pravidlem je, že nestrannost znamená absenci předpojatosti nebo podjatosti. Podle ustálené judikatury Soudu musí být existence nestrannosti pro účely čl. 6 odst. 1 posuzována podle (i) subjektivního testu, v jehož rámci se zkoumá osobní přesvědčení a chování konkrétního soudce - tedy to, že je soudce předpojatý či podjatý vzhledem ke konkrétnímu případu, a (ii) objektivního testu, v jehož rámci je stanoveno, zda bez ohledu na jednání kteréhokoli z jeho členů soud jako takový, a mimo jiné jeho složení, poskytuje dostatečné záruky k vyloučení jakékoliv legitimní pochybnosti o jeho nestrannosti (viz, mimo jiné, Micallef proti Maltě [VS], č. 17056/06, § 93 a další rozhodnutí tam citovaná).
6. Nicméně neexistuje jasná hranice mezi subjektivní a objektivní nestranností, neboť jednání soudce může naznačovat jak nedostatky v nezávislosti soudu jako celku (objektivní test), tak i problematické subjektivní přesvědčení soudce (subjektivní test) (viz Kyprianou proti Kypru [VS], č. 73797/01, § 119). Proto v některých případech, kde může být složité předložit důkazy zpochybňující presumpci subjektivní nezávislosti soudce, požadavek na objektivní nezávislost je další důležitou zárukou (viz Pullar proti Spojenému království, 10. 6. 1996, § 32).
7. Je proto důležité také to, jak se ten který orgán nebo soudce jeví, nebo jinými slovy, „spravedlnost musí být nejen vykonávána, musí být také vidět, že je vykonávána“. Ve hře je totiž důvěra, kterou musí soudy v demokratické společnosti vzbuzovat (viz Morice proti Francii [VS], č. 29369/10, § 78).
8. Konečně koncepty nezávislosti a objektivní nestrannosti jsou úzce propojeny a s ohledem na konkrétní okolnosti mohou být zkoumány společně (viz například Cooper proti Spojenému království [VS], č. 48843/99, § 104).
9. Podle judikatury Soudu i tehdy, pokud orgán s kompetencí rozhodnout o sporu o „soukromoprávní práva a povinnosti“ nesplňuje všechny požadavky na něj kladené čl. 6 odst. 1, nemusí vždy dojít k porušení Úmluvy, pokud je řízení před takovým orgánem „podřízeno následné kontrole ze strany soudního orgánu, který má plnou jurisdikci a splňuje všechny záruky vyžadované čl. 6 odst. 1“ (viz Albert a Le Compte proti Belgii, 10. 2. 1983, § 29; a Tsfayo proti Spojenému království, č. 60860/00, 14. 11. 2006, § 42).
10. b) Aplikace principů v projednávané věci

(...)

(ii) Řízení před VSR

68. Ve svém rozsudku Oleksandr Volkov (cit. výše) Soud stanovil množství kritérií, podle kterých je třeba posuzovat, zda VSR jakožto disciplinární orgán pro soudce splňuje předpoklad nezávislosti a nestrannosti. Soud přitom zohlednil svou dosavadní judikaturu a relevantní mezinárodní texty, zejména stanoviska a doporučení dalších orgánů Rady Evropy. V první řadě zdůraznil, že je potřeba, aby bylo zajištěno významné zastoupení soudců v takovém orgánu, přičemž upřesnil, že je-li soud alespoň z poloviny složen ze soudců, a to včetně předsedy s rozhodujícím hlasem, jde o silný indikátor nezávislosti takového orgánu (ibid., § 109). Zadruhé, ve světle nezbytného omezení vlivu politických orgánů na složení disciplinárního tělesa, je důležité zohlednit způsob, jakým jsou soudci do takového orgánu dosazováni, a to zejména s

přihlédnutím k tomu, kdo tyto soudce navrhuje a jakou roli hraje justiční komunita v tomto procesu (ibid., § 112). Zatřetí, je důležité vyjasnit, zda členové disciplinárního tělesa tuto funkci vykonávají na plný úvazek, nebo zda zároveň pracují a pobírají plat také jinde, neboť druhý z uvedených případů nezbytně implikuje jejich materiální, hierarchickou a administrativní závislost na jejich primárních zaměstnavatelích, což může ohrozit jejich nestrannost a nezávislost (ibid., § 113). Začtvrté, pozornost musí být věnována také zastoupení prokuratury ve složení disciplinárního tělesa vykonávajícího dohled nad soudci; je-li mezi jeho členy ze zákona nejvyšší státní zástupce a další členové dosazovaní prokuraturou, takové složení vyvolává pochybnosti o nestrannosti disciplinárního tělesa s ohledem na roli, kterou v soudním systému prokuratura zastává (ibid., § 114). Zapáté, pokud byli členové disciplinárního tělesa angažováni v předběžném prošetřování případu a následně se účastní též na samotném rozhodování případu, pak taková duplicita funkcí může vyvolávat pochybnosti o nestrannosti členů tohoto orgánu (ibid., § 115).

69. Soud ve věci Oleksandr Volkov shledal, že složení VSR, tak jak bylo zakotveno v Ústavě, mělo řadu strukturálních nedostatků, které ohrožily nestrannost a nezávislost. Podle těchto ústavněprávních pravidel byla většina VSR složena z členů pocházejících z prostředí mimo justici a byli jmenováni přímo orgány moci výkonné a zákonodárné; ministr spravedlnosti a nejvyšší státní zástupce byli jejími členy ze zákona. Rozhodnutí o odvolání stěžovatele ve věci Oleksandr Volkov bylo přijato 16 členy VSR, z nichž pouze tři byli soudci. Nadto pouze čtyři z 20 členů VSR vykonávali tuto funkci na plný úvazek, zatímco ostatní členové nadále pracovali a pobírali plat mimo VSR. Členství a přítomnost nejvyššího státního zástupce a dalších zástupců prokuratury ve VSR pak vyvolávaly další pochybnosti o nestrannosti, a to zejména s ohledem na roli prokuratury v národním soudním řízení. Nadto dva z členů VSR podali návrh na zahájení disciplinárního řízení se stěžovatelem na základě svých vlastních předběžných šetření, a následně se podíleli na rozhodování o věci samé (ibid., § 110-115).
70. Tato zjištění lze plně využít také v projednávané věci. VSR v této věci byla ustavena a funguje podle týchž ústavněprávních pravidel jako ve věci Oleksandr Volkov. Proto také v tomto případě vyvstávají tytéž pochybnosti o slučitelnosti řízení před VSR se standardy nezávislosti a nestrannosti. Stěžovatelův případ byl projednáván 18 členy VSR, z nichž pouze 8 byli soudci. Členové pocházející z prostředí mimo justici tak tvořili většinu, která byla sama schopna ovlivnit výsledek řízení. Nadto přetrvávaly tytéž problémy týkající se způsobu dosazování členů VSR orgány moci výkonné a zákonodárné, což snižovalo počet členů volených soudci, a nadále také většina členů VSR nevykonávala tuto funkci na plný úvazek a jedním z členů zůstával nejvyšší státní zástupce.
71. Pokud jde o námitku stěžovatele, že někteří členové VSR vykazovali též známky osobní podjatosti v jeho věci, nelze přehlédnout, že soudce K., který byl členem VSR, sehrál na počátku, jakožto předseda Rady soudců správních soudů, roli v předběžném prošetřování věci a podílel se na podání návrhu na zahájení řízení o odvolání stěžovatele (viz § 15 a 18 výše). Takové předběžné zapojení soudce K. vyvolává pochybnosti o jeho nestrannosti při následném rozhodování VSR o věci samé, na němž se podílel (srov. Oleksandr Volkov, cit. výše, § 115; Poposki a Duma proti bývalé Jugoslávské republice Makedonie, č. 69916 a 3653/11, 7. 1. 2016, § 48; a Satura, cit. výše, § 35).
72. Výše uvedené skutečnosti jsou dostatečné pro to, aby Soud uzavřel, že řízení před VSR postrádalo s ohledem na strukturální nedostatky a zdání osobní podjatosti záruky nezávislosti a nestrannosti.

(iii) Zda projednání VSS představovalo dostatečný přezkum

73. Za účelem zjištění, zda soud druhého stupně měl „plnou jurisdikci“ nebo poskytl „dostatečný přezkum“, aby zhojil nedostatek nestrannosti a nezávislosti orgánu prvního stupně, Soud považoval za nezbytné přihlédnout k následujícím faktorům: předmět rozhodnutí, proti němuž

odvolání směřovalo, způsob, jakým bylo rozhodnutí přijato, a obsah sporu, včetně důvodů odvolání (viz Bryan proti Spojenému království, 22. 11. 1995, § 44-47; a Tsfayo, cit. výše, § 43).

74. Ve věci Oleksandr Volkov Soud shledal, že projednání věci před VSS nepředstavovalo dostatečný přezkum případu odvolání soudce. Zaprvé, Soud shledal, že VSS sice měl pravomoc označit rozhodnutí za nezákonné, nicméně jej nemohl zrušit ani činit žádné jiné nezbytné kroky. Jakkoliv z rozhodnutí označeného za nezákonné neplynuly žádné právní následky, nemožnost VSS napadené rozhodnutí zrušit společně s absencí jakýchkoliv pravidel ohledně dalšího postupu v disciplinárním řízení po prohlášení rozhodnutí za nezákonné (zejména ohledně kroků, které musí zapojené orgány učinit poté, co bylo napadené rozhodnutí prohlášeno za nezákonné a ohledně lhůt k takovým krokům určených) vedla k závažné nejistotě ohledně skutečných právních dopadů takových právních prohlášení. Soudní praxe nadto naznačovala, že v případě pozitivního výsledku řízení před VSS nenásledovalo automatické znovudosazení do funkce; soudci totiž museli nejprve podat návrh na zahájení řízení o znovudosazení do funkce (ibid., § 125 a 126). Soud dále zkoumal též způsob a rozsah přezkumu VSS a uzavřel, že ani tyto okolnosti nenaznačovaly, že by bylo projednání způsobilé poskytnout „dostatečný přezkum“ (ibid., § 127 a 128).
75. Výše uvedené platí také v projednávané věci. Při přezkumu předmětného rozhodnutí VSR, které mělo okamžité následky, jednal VSS v rámci téhož právního rámce se stejně omezenými pravomocemi a přetrvávala též nejistota ohledně případných právních následků.
76. Nadto pokud jde o obsah sporu v této věci, existují zásadní rozdíly mezi důvody, které stěžovatel předkládal, a důvody, které VSS přezkoumával. Zaprvé, ve svém rozhodnutí VSS uvedl, že stěžovatel nezpochybňoval fakta, která byla důvodem pro jeho odvolání, a proto měl tyto skutečnosti za nesporné. Tento závěr však nekoresponduje s důvody, které stěžovatel VSS předkládal ve svém podání, v němž jasně zpochybnil tyto skutečnosti. Stěžovatel argumentoval zejména tím, že zjištění VSR byla příliš obecná a že VSR měl své závěry odůvodnit specifickými okolnostmi a informacemi o časovém rámci.
77. Zadruhé, VSS nevyvinul žádnou skutečnou snahu přezkoumat další ze stěžovatelových argumentů, a to jeho tvrzení o nedostatku nezávislosti a nestrannosti v rámci řízení před VSR (viz § 21 výše). Jakkoliv uvedl, že je kompetentní přezkoumat, zda bylo napadené rozhodnutí vydáno v souladu s řadou kritérií, mezi něž patří též požadavek na nestrannost, VSS se spokojil pouze s obecným závěrem o tom, že VSR se nedopustila žádného porušení Ústavy nebo ukrajinských zákonů. VSS nicméně zcela opomněl posoudit, zda bylo řízení před VSR v souladu s principem nezávislosti a nestrannosti. V tomto směru své rozhodnutí nijak neodůvodnil.
78. Z těchto důvodů nebyl přezkum stěžovatelova případu VSS dostatečný. VSS nemohl proto napravit nedostatky týkající se procesní spravedlnosti, kterými bylo řízení před VSR stíženo.

(iv) Zda byl VSS nestranný a nezávislý

79. Pokud jde o záruky nezávislosti a nestrannosti podle čl. 6 odst. 1, ty musí splňovat přezkumný soudní orgán, v tomto případě VSS, jehož soudci sami podléhali disciplinární kontrole ze strany VSR. To znamená, že i soudci rozhodující ve věci stěžovatele mohli být sami disciplinárně stíháni před VSR. Skutečnost, že soudci VSS sami podléhali disciplinárním předpisům a byli vázáni pravidly justiční disciplíny a etiky, není sama o sobě dostatečným důvodem pro zpochybnění jejich nezávislosti a nestrannosti ve vztahu k orgánu, který byl nadán pravomocí rozhodovat v disciplinárních sporech. Otázka souladu se základními zárukami nezávislosti a nestrannosti se nicméně nabízí tehdy, pokud s ohledem na strukturu a fungování disciplinárního tělesa vyvstávají závažné pochybnosti v tomto směru. Projednávaný případ vskutku takové pochybnosti ve vztahu k VSR vyvolává, a to zejména s ohledem na strukturální nedostatky a zdání osobní podjatosti (viz § 70-72 výše). Zadruhé, VSR není pouhým disciplinárním orgánem, ve skutečnosti jde o orgán s rozsáhlými pravomocemi ve vztahu ke kariéře soudců (jmenování, disciplinární postihy, odvolání). Na základě těchto faktorů a s

přihlednutím ke specifickému kontextu ukrajinského systému v rozhodné době Soud, ve světle rozhodnutí ve věci Oleksandr Volkov (cit. výše, § 130), shledal, že soudci VSS ve stěžovatelských případech, na něž VSR participovala, nemohli být považováni za „neustranné a nezávislé“, jak vyžaduje čl. 6 Úmluvy.

80. Z toho plyne, že soudní přezkum ze strany VSS v projednávané věci nebyl v souladu s požadavky nezávislosti a nestrannosti.

(v) Závěr

81. Z těchto důvodů VSR nezajistila nezávislý a nestranný přezkum stěžovatelského případu a následný přezkum ze strany VSS tyto nedostatky nenapravil.

82. Došlo proto k porušení čl. 6 odst. 1 Úmluvy.

83. K tvrzenému porušení článku 8 Úmluvy

84. Stěžovatel namítal porušení čl. 8 Úmluvy, neboť měl za to, že bylo porušeno jeho právo na respektování soukromého života, když byl odvolán z funkce předsedy Odvolacího správního soudu v Kyjevě.

85. Rozhodné části čl. 8 Úmluvy stanoví:

„1. Každý má právo na respektování svého soukromého ... života ...

2. Státní orgán nemůže do výkonu tohoto práva zasahovat kromě případů, kdy je to v souladu se zákonem a nezbytné v demokratické společnosti v zájmu národní bezpečnosti, veřejné bezpečnosti, hospodářského blahobytu země, předcházení nepokojům a zločinnosti, ochrany zdraví nebo morálky nebo ochrany práv a svobod jiných.“

(...)

(v) Závěry: rozsah čl. 8 ve vztahu ke sporům týkajícím se zaměstnání

115. Soud na základě výše uvedené judikatury uzavírá, že spory týkající se zaměstnání nejsou per se vyloučeny z rozsahu pojmu „soukromého života“ ve smyslu čl. 8 Úmluvy. Jsou určité aspekty soukromého života, které mohou být významně ovlivněny spory o odvolání, kariérního sestupu, nepřijetí do pracovního poměru nebo týkající se dalších podobně nepříznivých opatření. Tyto aspekty zahrnují: (i) stěžovatelův „vnitřní okruh“, (ii) stěžovatelskou příležitost navazovat a rozvíjet vztahy s druhými a (iii) stěžovatelskou společenskou a profesní reputaci. Jsou dvě možnosti, kdy mohou tyto spory zasahovat do soukromého života: (i) buďto s ohledem na důvody, které vedly k přijetí napadeného opatření (v takovém případě Soud volí na důvodech založený přístup), nebo - v některých případech - s ohledem na důsledky, které opatření pro soukromý život mělo (v tom případě Soud volí na důsledcích založený přístup).

116. Jde-li o na důsledcích založený přístup, závažnost důsledků pro všechny výše uvedené aspekty soukromého života má zásadní význam. Je na stěžovatelském, aby přesvědčivě prokázal, že v jeho případě byly tyto aspekty zasaženy v takové intenzitě. Stěžovatel musí předložit důkazy, které odůvodňují závěr ohledně existence takových důsledků napadeného opatření. Soud dospěje k závěru, že čl. 8 se aplikuje pouze tehdy, jsou-li tyto důsledky velmi závažné a v podstatné míře ovlivňují soukromý život stěžovatele.

117. Soud stanovil kritéria pro posouzení závažnosti tvrzených porušení v různých kontextech. Stěžovatelské utrpení musí být posuzováno na základě srovnání jeho života před a po přijetí napadeného opatření. Soud má dále za to, že při posuzování závažnosti následků v případech týkajících se zaměstnání je třeba posuzovat subjektivní náhled stěžovatele na situaci v kontextu objektivních okolností konkrétního případu. Taková analýza musí brát v potaz materiální i nemateriální dopad opatření. Je nicméně na stěžovatelském, aby definoval a odůvodnil povahu a rozsah svého utrpení, které musí být v příčinné souvislosti s napadeným

opatřením. S ohledem na požadavek na vyčerpání všech domácích prostředků nápravy musí stěžovatel podstatu svých námitek vznést již před národními orgány, které věc projednávaly.

(c) Aplikace obecných principů v projednávané věci

118. V projednávané věci musí Soud zodpovědět otázku, zda stěžovatelovo odvolání z funkce předsedy odvolacího soudu, aniž by byl zároveň odvolán z funkce soudce, zasáhlo jeho soukromý život, a zde je tedy čl. 8 aplikovatelný.
119. Soud nejprve přezkoumá, zda v daném případě mohlo dojít k zásahu do soukromého života v důsledku důvodů, pro něž byl odvolán, nebo v důsledku následků, které mělo odvolání na jeho soukromý život.
120. Pokud jde o explicitně vyjádřené důvody stěžovatelova odvolání z funkce předsedy Odvolacího správního soudu v Kyjevě, tyto se týkaly výhradně jeho výkonů ve veřejné oblasti, konkrétně jeho tvrzených manažerských selhání, která měla vést k podryvání správného fungování soudu. Tyto důvody se týkaly výhradě stěžovatelových administrativních úkolů na pracovišti a neměly žádnou spojitost se stěžovatelovým soukromým životem. Pokud tedy neexistovaly žádné takové důvody, pak je třeba určit, zda, s ohledem na předložené důkazy a podložená tvrzení stěžovatele, mělo opatření zásadní negativní dopad na rozhodné aspekty stěžovatelova života, zejména (i) na jeho „vnitřní okruh“, (ii) jeho příležitosti navazovat a rozvíjet vztahy s ostatními a (iii) na jeho reputaci.
121. Pokud jde o následky stěžovatelova odvolání, nejprve se nabízí otázka, zda vůbec ve světle vylučujícího principu stanoveného v rozhodnutí ve věci Gillberg (viz § 98 výše) mohou tyto spadat do rozsahu čl. 8. Podle uvedeného principu, jsou-li negativní následky omezeny pouze na dopady nezákonného jednání, které byly pro stěžovatele předvídatelné, pak se nelze odvolávat na čl. 8 s tím, že tyto negativní dopady narušují soukromý život. Je třeba poznamenat, že ve věci Gillberg byla skutečnost, že se stěžovatel dopustil nezákonného jednání, nesporná (viz Gillberg, cit. výše, § 71), zatímco v projednávané věci stěžovatel popírá samotnou existenci jakéhokoliv pochybení, což znamená, že opatření přijaté v důsledku závěru o jeho odpovědnosti – tedy jeho odvolání – pro něj nemohlo být předvídatelným následkem jeho jednání ve funkci předsedy odvolacího soudu. Za těchto okolností je projednávaný případ nutné odlišit od případu Gillberg a Soud tedy nemůže následovat tento přístup.
122. Pokud jde o následky stěžovatelova odvolání na jeho „vnitřní okruh“, tvrdil, že jeho zbavení funkce mělo za následek snížení jeho platu a také jeho budoucího důchodu. Tento argument tedy musí být chápán jako tvrzení o zhoršení jeho materiálního prospěchu a prospěchu jeho rodiny. Přestože finanční prvek sporu byl důležitý pro stanovení aplikovatelnosti čl. 6 v soukromoprávní rovině, tento závěr není rozhodný pro aplikovatelnost čl. 8 Úmluvy. V projednávané věci nepředložil stěžovatel žádné důkazy, které by naznačovaly, že snížení jeho měsíčních příjmů (viz § 22 výše) závažně ovlivnilo jeho „vnitřní okruh“ soukromého života. Za nedostatku takových důkazů by bylo spekulací, kdyby Soud přijal opačný závěr. Nejsou zde ani žádné další indikace, že by byl „vnitřní okruh“ stěžovatelova soukromého života napadeným opatřením zasažen.
123. Pokud jde o navazování a udržování vztahů s druhými, stěžovatelovo odvolání z funkce prezidenta Odvolacího správního soudu v Kyjevě nevedlo k jeho odvolání z funkce soudce. I nadále pracoval jako běžný soudce a zůstal na témže soudě po boku svých dosavadních kolegů. Stěžovatel nepředložil žádná další tvrzení v tomto směru. Z toho plyne, že jakkoliv jeho příležitosti k navazování a udržování vztahů, včetně těch profesních, mohly být ovlivněny, neexistuje žádný skutkový základ pro závěr o tom, že by takové následky byly zásadní. Nezdá se být koneckonců vhodné posuzovat rozsah a kvalitu vztahů v soukromém životě optikou zastávané funkce a role.
124. Otázkou zůstává, zda napadené opatření zasáhlo stěžovatelovu reputaci takovým způsobem, že to významně ovlivnilo pohled stěžovatelova okolí na něj, a to do takové míry, že by to mělo

zásadní vliv na jeho interakce ve společnosti. Soud bude na tuto otázku pohlížet optikou profesní a společenské reputace.

125. Pokud jde o stěžovatelovu profesní reputaci, Soud poznamenává, že jeho hlavní profesí byla funkce soudce. Funkce soudce vyžadovala, aby měl určité znalosti, vzdělání, dovednosti a zkušenosti. Za výkon této funkce pak stěžovateli náležela zásadní část jeho platu. Zároveň úspěšný výkon předsednické nebo jiné administrativní funkce v justici není, striktně vzato, součástí soudcovské profese. Proto tedy z objektivního hlediska to byla právě funkce soudce, která byla jeho základní profesní rolí. Jeho funkce předsedy soudu, jakkoliv mohla být důležitá a prestižní v rámci justice a jakkoliv si této funkce mohl stěžovatel subjektivně cenit a vážit, přímo nesouvisela s výkonem jeho hlavní profesní aktivity.
126. V rámci předmětného řízení národní orgány vůbec nezkoumaly stěžovatelovy výkony ve funkci soudce a nevyjadřovaly se k jeho soudcovským kvalitám a jeho profesionalitě. Rozhodnutí se dotýkalo výhradně jeho manažerských schopností, nikoliv jeho role soudce. Oblast, která byla předmětem posuzování a kritiky, nemůže být považována za součást jádra stěžovatelovy profesní reputace. V tomto směru se projednávaná věc zásadně liší od věci Oleksandr Volkov (cit. výše), v níž byl stěžovatel kritizován a disciplinárně potrestán za výkon funkce soudce.
127. Soud vzal v potaz tvrzení stěžovatele, že poté, co byl ve funkci předsedy různých soudů po dobu 25 let, jeho funkce předsedy Odvolacího správního soudu v Kyjevě představovala součást jeho právnické kariéry, a v důsledku odvolání z této funkce klesl v očích svých kolegů. Nicméně stěžovatel nspecifikoval, jak takové zhoršené mínění o jeho osobě, i za předpokladu, že by se dotýkalo jádra jeho profesní reputace, vedlo k závažným negativním následkům v jeho profesní sféře. V každém případě Soud nemá dostatek informací k tomu, aby mohl uzavřít, že tvrzené zhoršení mínění o jeho osobě dosáhlo takového stupně závažnosti požadované čl. 8 Úmluvy, o němž bylo hovořeno v bodech 116 a 177 výše.
128. Stěžovatel zejména nezdůvodnil, jak jeho odvolání ovlivnilo jeho další kariéru soudce. Soudce uvádí, že stěžovatelovo odvolání nikterak nevyloučilo jeho další budoucí jmenování, jakkoliv jde o úvahu v čistě teoretické rovině s ohledem na věk stěžovatele. V každém případě opatření nemělo závažné následky, pokud jde o jejich trvání, neboť ty jsou limitovány zbývajícím obdobím výkonu funkce, kterou mohl vykonávat pouze do dosažení důchodového věku, kterého by dosáhl za dva roky (viz § 125 Ústavy citované v § 26 výše).
129. Pokud jde o společenskou reputaci obecně, kritika orgánů nezasáhla širší etický rozměr stěžovatelovy osobnosti a povahy. Přestože stěžovatelovo odvolání bylo založeno na zjištěních o porušení povinností ve správě justice, odůvodnění nezahrnovalo žádné obvinění z úmyslného nezákonného nebo trestného jednání. Stěžovatelovy morální hodnoty nebyly zpochybněny a žádné výtky této povahy nejsou v napadených rozhodnutích obsaženy (naopak Lekvičiene proti Lotyšsku, č. 48427/09, 27. 6. 2017; a Jankauskas proti Lotyšsku č. 2, č. 50446/09, 27. 6. 2017).
130. Stěžovatelovo tvrzení o tom, že rozhodnutí o jeho odvolání bylo šířeno masmédií a dostalo se do povědomí široké veřejnosti, nemůže samo o sobě prokázat zásadní újmu na profesní nebo společenské reputaci. Nadto stěžovatel nedoložil tato tvrzení žádnými údaji o osobách odpovědných za publikaci takových informací, jejich šíření ani jejich dopadu.
131. Nakonec ve spisu nemají oporu tvrzení stěžovatele o tom, že újma na jeho reputaci byla závažná proto, že poškodila zájmy jeho dětí a že se tato újma negativně podepsala na jeho soukromém životě. Taková tvrzení stěžovatel nevnesl na národní úrovni a nikterak nedoložil v řízení před Soudem.
132. Stěžovatel v řízení před Soudem ani před národními orgány neuvedl žádné další specifické osobní okolnosti, které by naznačovaly, že opatření mělo závažný dopad na jeho soukromý život.
133. Z těchto důvodů, s ohledem na stěžovatelův subjektivní náhled na situaci v kontextu objektivních okolností případu a s přihlédnutím k materiálnímu i nemateriálnímu dopadu jeho odvolání, tak jak byl zhodnocen na základě předložených důkazů, Soud dospěl k závěru, že odvolání mělo pouze omezené negativní následky na stěžovatelův soukromý život, které

nedosáhly intenzity závažnosti nezbytné k tomu, aby bylo možné aplikovat čl. 8 Úmluvy.

134. S ohledem na skutečnost, že ani důvody pro stěžovatelovo odvolání nebyly spojené se stěžovatelovým „soukromým životem“ ve smyslu čl. 8 Úmluvy, ani následky opatření jej zásadně neovlivnily, Soud shledává, že článek se neaplikuje. Této námitce vlády tedy musí být vyhověno a námitka musí být odmítnuta jako neslučitelná *ratione materiae* s Úmluvou ve smyslu čl. 35 odst. 3 písm. a) a odst. 4. Ve světle tohoto závěru není nezbytné se dále zabývat další námitkou vlády pod čl. 35 odst. 3 písm. b) Úmluvy.

(...)

VÝROK

Z těchto důvodů Soud jednomyslně

Prohlašuje námitku pod čl. 6 odst. 1 Úmluvy týkající se nezávislosti a nestrannosti soudu za přijatelnou;

1. Většinou shledává námitku pod čl. 8 Úmluvy za nepřijatelnou.
2. Jednomyslně shledává námitky pod čl. 18 Úmluvy a čl. 1 Protokolu č. 1 k Úmluvě nepřijatelnými.
3. Jednomyslně shledává, že došlo k porušení čl. 6 odst. 1 Úmluvy, pokud jde o princip nezávislosti a nestrannosti soudu.
4. Jednomyslně shledává, že není třeba projednávat v rovině přijatelnosti a ve věci samé ostatní námitky.

(...)

(Zpracovali: JUDr. Lubomír Ptáček, Ph.D., a Mgr. Martina Grochová)